

Lilah Miller,
Egynyári

Lilah Miller

Egynyári

Lilah Miller

Egynyári

Lilah Miller: Egynyári

©Lilah Miller, 2025

Szerkesztés: Tira Nael

Tördelés és korrektúra: Tira Nael

Borító és grafika: Chris Covers – <https://www.facebook.com/ChrisCoversDesign>

Szerző elérhetősége:

https://www.instagram.com/lilahmiller_iro/

Kiadja: Fairbooks Kiadó és Írói Műhely, 2025

www.fairbookskiado.hu

Felelős kiadó: Turai Angéla

Lajosmizse, 2025

Készült az EPDB Nyomtatási Központ Zrt.-ben

Felelős vezető: Gellér Ágoston József vezérigazgató

www.epdb.hu

Telefon: 1/371-4630

E-mail: konyvgyartas@epdb.hu

ISBN: 978-615-6681-50-8

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Mindenkinek, aki volt már annyira szerelmes, hogy beleremegett a szíve.

Mindenkinek, aki volt már szerelmes.

Mindenkinek.

Neked.

Október, jelen

A gépem pontosan, tizenegy után landol a Heathrow-n. Bár számtalanszor jártam már itt, ugyanolyan izgatott vagyok London miatt, mint a legelső alkalommal.

Elmetrózok a szállásomig, ami mindig a Hyde Park közelében van, de sohasem ugyanaz a hotel. Bár hivatalosan kettő után lehetne átvenni a szobát, az enyémet már kitakarították, úgyhogy felengednek hamarabb. Lepakolom a cuccaimat, aztán már indulok is. Ezúttal csak négy napot maradok a városban, szóval ki kell használnom minden percet.

Veszek egy kávét a bayswateri Starbucksban, majd átsétálok a parkba. Ha kedvenc helyet kellene választanom az egész világról, ez lenne az; a Hyde Park. Az őszi Hyde Park, ha egész pontos akarok lenni. Már színesednek, barnulnak és sárgulnak a fák. Imádom ezt. Órákat, sőt egy teljes napot is el tudnék itt tölteni a fűben ücsörögve. De most csak addig maradok, amíg megiszom a kávémat. Közben figyelem a tavon a hattyúkat, a szabadon rohangáló kutyákat és a landolni készülő repülőket, amiknek az alakját innen egész jól ki lehet venni.

Aztán sétálni kezdek az Oxford Street felé. Az első napomon mindig ez a program. Metrózhatnék is, de sokkal jobban szeretem a föld feletti látványt. Nem tudom megunni a piros emeletes buszok, a fekete taxik, de még a tipikus turistaszúvenőket áruló boltok látványát sem.

Ez az egyetlen olyan hely, ahol a tömeg sem zavar. Ügyesen tudok lavírozni a járókelők között, pedig jó sokan vannak. Egy nő Istenről ordibál valamit az egyik metrófeljárónál. A másik oldalról egy utcazenészt hallani. Majd egy, kettő és három autó dudálását.

Elérek a Regent Street-i elágazáshoz, és ott jobbra fordulok. Onnan aztán a Liberty mögött a Carnabyra megyek. Most még egyetlen üzletbe sem nézek be. Fotózom az épületeket, a szűkebb utcákat, mintha nem lenne már százezer kép róluk a telefonomban.

Aztán elér az éhség és a fáradtság ennyi gyaloglás után, de már elhatároztam, hogy Covent Gardennél fogok sushit enni. Az még minimum húsz perc séta innen, de nem baj. Megéri. Visszafelé majd metrózok.

A hotelemhez érve azon gondolkodom, hogy megigyak-e még valamit a bárban. Jobban kedvelem a kávézókat és a pubokat, de most valamiért útközben nem volt kedvem betérni egybe se. Úgy-hogy marad a hotelbár. Leülök az ajtóhoz legközelebb eső szabad asztalhoz. Bár már megtanultam egyedül bemenni egy étterembe vagy bárba, nem jó érzés. Nem tudom, valahogy azt várom, hogy mindenki engem fog bámulni. Szerencsére nem foglalkozik velem senki. Abban azért reménykedem, hogy legalább a báros észrevesz, ahhoz tényleg nincs már lelkierőm, hogy a pulthoz menjek rendelni. Szerencsére maximum öt percet kell várnom, és érkezik a pincér. Annyi idő elég is arra, hogy felmérjem az itallapot. Egy Baileyst kérek. Felbátorodva attól, hogy sikerült rendelnem, és nem lettem ignorálva, körülnézek a helyiségben.

És akkor meglátom őt. Olyan hevesen kezd el dobogni a szívem, hogy egy pillanatra abban sem vagyok biztos, hogy nem infarktust

készülök éppen kapni. Elfogy körülöttem a levegő és vele együtt fogyok el én is. Feloldódom, mint egy marék cukor a forró vízben. Nem érzem a testem, nem tudom mozgatni a végtagjaimat. Mi történik? Megdermed az idő, nem létezik semmi, csak ő. Egyedül ül egy asztalnál, fel sem néz az előtte levő laptopból. Bár több mint tíz éve láttam utoljára, biztos vagyok benne, hogy nem képzelődöm, ő az. A szívem hamarabb felismerte, mint a szemem. Oda akarok rohanni hozzá, de valami bennem azt üvölti, hogy meneküljek. Ülök tovább mozdulatlanul.

Nyilván megérzi, hogy bámulom, mert hirtelen felnéz a laptopról. Egyenesen rám. Pillanatnyi értetlenség suhan át az arcán, mintha nem tudná, honnan vagyok ismerős neki, aztán elmosolyodik. Ez a mosoly semmit sem változott az évek alatt. Feláll, és elindul az asztalom felé. Nem tudok elpillantani. Csak nézem közeledő alakját, és vigyorgok. Elhalkul a hang a fejemben, amelyik azt üvöltötte, hogy meneküljek. Már csak a viszontlátás öröme marad. Zavaromban az ujjaimat tördelem, és a karikagyűrűmmel játszom.

– Maribel! Először azt hittem, nem jól látok, de tényleg te vagy az! – Lazán megáll, bal kezét rátámasztja az előttem levő szék háttámlájára.

Hirtelen fogalmam sincs, hogyan reagáljak. Nem tetszik, hogy fel kell néznem rá, ezért én is felállok. Egy ölelést túlzásnak érzek, és ő sem tesz erre utaló mozdulatot, ezért maradok egy helyben. Így is fel kell néznem rá, jóval magasabb ugyanis nálam. Talán még annál is magasabb, mint amilyennek az emlékezetemben őriztem. Mondanom kellene valamit, de semmi értelmes nem jut eszembe. Olyan száraz a szám, mintha nyál helyett sivatagi homokkal lenne tele. Fel sem fogom, hogy ez tényleg megtörténik. Pont itt, pont most.

– Mióta nem láttuk egymást? Tíz éve?

– Tizenkettő. – Végre meg tudok szólalni. Utólag gyűlölni fogom magam, amiért ezt így gondolkodás nélkül kinyögtem, de már mindegy.

– Hogy vagy? – Jellemző, hogy ő ilyen könnyedén képes társalogni. Neki nyilván nem is jelentett annyit anno az egész, mint nekem. Neki csak egy rég nem látott ismerős vagyok.

Megérkezik a Baileysem, ezért újra leülök. Anélkül, hogy hellyel kínálnám, leül ő is. És közelebb húzza a székét hozzám. Majdnem összeér a térdünk. Képtelen vagyok koncentrálni, ezerféle gondolat kavarg a fejemben, és még jobban összezavar, hogy ilyen közel van hozzám. Olyan közel, hogy érzem az illatát. Régi emlékek törnek fel bennem, rég elfeledett érzések. Mi volt ő nekem? Sok szempontból az első; szerelem és csalódás. Akkoriban még hittem az Igaziban és abban, hogy első látásra felismerem, ha megtalálom. Visszanyelem a gombócot a torkomban.

Úgy várja a válaszom, hogy közben le sem veszi a szemét rólam. A tekintete mosolyog, most is úgy néz rám, mint tizenkét évvel ezelőtt. Az ölembe húzom a kezem, és ott folytatom az ujjaim tördelését.

– Velem minden oké. – Mit lehet felelni egy ilyen kérdésre ennyi idő elteltével? Annyi minden történt. – És te? Mit csinálsz itt Londonban?

– Dolgozom. A brit gazdaságpolitikáról írok egy nagyobb cikket, ahhoz kell néhány embert meginterjúvolnom.

Jellemző, hogy elérte a célját. Jól emlékszem még arra, hogy mindig is ilyen cikkeket szeretett volna írni.

Nem tudok mit felelni, ezért belekortyolok a Baileysembe. Tekintete a kezemre vándorol, majd végigköveti, ahogy a számhoz emelem a poharat.

– Egyedül vagy itt?

Észrevette a karikagyűrűt. Biztos, hogy észrevette, azért kérdezi. Már régen is ilyen volt, nyíltan rákérdezett bármire, amire kíváncsi volt.

– Igen – felelem, aztán újra az ölembe húzom a kezem. Nem tudom, miért akarom előtte takargatni, hogy házas vagyok. Önkéntelenül teszem. Gondolom, mert egy idióta vagyok. – És te? – Nem jut eszembe jobb, mint a visszakérdezés. Közben pedig gondosan leellenőrzöm mindkét kezét. Hülye vagyok. De megnyugszom, amikor nem látok gyűrűt egyik ujján sem.

– Én is. És most mivel foglalkozol? – Kissé előrehajol, mintha egyetlen szavamról sem akarna lemaradni. Kizökkent a gondolataimból.

– Egy utazási irodánál dolgozom.

– Akkor te is munkaügyben vagy itt?

– Nem. Szeretem Londont, minden évben eljövök.

– Melyik a kedvenc környéked?

– Valószínűleg ez itt. Imádom a Hyde Parkot. Tavasszal, nyáron, de leginkább ősszel. Amikor minden tele van színes falevelekkel. Órákig el tudok ücsörögni a fűben, és a hattyúkat nézni. – Kedvesen bólogat, mire abbahagyom a beszédet. Nem tudom, hogy tényleg ennyire érdekli-e, amit mondok, vagy csak az újságíró jött benne felszínre. Mindenesetre egy egyszerű kérdéssel elérte, hogy kevésbé legyek ideges, és hogy összetett mondatokban tudjak válaszolni. De hát London az a téma, amiről bármennyit képes vagyok beszélni.

– Jól ismerheted a várost, ha olyan sokszor vagy itt.

– Mondhatni. London az egyik szakterületem az irodában.

– Holnap nem kell dolgoznom. Van kedved megmutogatni a legjobb helyeket?

Már megint felgyorsul a vér az ereimben. Nemet kellene mondanom. De ahogy belenézek melegbarna szemébe, tudom, hogy képtelen leszek.

– Oké. – Máris azon gondolkodom, hol kezdjük a napot. A turistásabb helyeket nyilván ismeri. Régen is nagyon szeretett utazni, nyilván volt már itt máskor is. Olyan helyek kellene, amikről nem tud mindenki. Pedig nem kéne, hogy ennyire érdekeljen.

Hajnali kettő múlt, mire becsukom magam mögött a hotel-szoba ajtaját. Egy kicsit sem vagyok álmos, de mindketten egyetértettünk abban, hogy ideje lenne aludni. Holnap korán akarjuk kezdeni a napot, hogy minél több minden beleférjen. Még mindig nem hiszem el, hogy itt van. Újra és újra a beszélgetésünket ismétlem gondolatban. A kezdeti zavarom után hamar feloldódtam, és úgy tudtam beszélgetni vele, mint régen. Mindenről, csak a párkapcsolatainkról nem. Tudom, melyik újságnál dolgozik, hol volt előtte, és hogy majdnem három évet Amerikában élt. Csak azt nem tudom, hogy van-e valakije. Tudom, hogy melyik városban lakik, hogy milyen autója van, és melyik a kedvenc reggelizője. Csak azt nem tudom, hogy volt-e valaha házasság. Tudom, hogy most is van egy macskája, hogy vasárnaponként melyik parkban szokott futni, és hogy mikor lesz legközelebb szabadsága. Csak azt nem tudom, hogy irántam érzett-e valaha bármit is.

Leülök az ágyra, előveszem a telefonom, és beírom a nevét a Facebook-keresőbe. Anno ismerősök voltunk, de amikor véget ért a tizenkét évvel ezelőtti nyár, kitöröltem. Még most is jól emlékszem rá, mennyire fájt. Pedig csak egy Facebook-ismeretségről volt szó. Azóta nem kerestem rá egyszer sem.

Nem tudom, miért kezd el remegni a kezem. Úgy érzem magam, mintha tiltott dolgot tennék. Hamar megtalálom a profilját. A mosolyát még kicsiben is, száz kép közül is felismerem. Bár nem az a mosoly, amivel rám nézett, azért jellegzetes. Rámegyek a profiljára, de nem találok róla semmit. Egyetlen kép van feltöltve, és az utolsó posztja is évekkal ezelőtti. Személyes információk sincsenek megadva.

Leteszem a telefont az éjjeliszekrényre, és gyorsan lezuhanyozok. Kevesebb, mint öt óra múlva újra találkozom vele, addig aludni is kellene valamennyit. Bár nem ez lenne az első alkalom, hogy miatta végigvirrasztom az egész éjszakát.

Tizenkét évvel korábban, június 9.

Felveszem a tizenhármasszettel rendelését, megfordulok, hogy induljak a kasszához, amikor meglátom őt. Magabiztos léptekkel halad az étterem hátsó része felé. Gondolom, azért szúrom ki egyből, mert hihetetlenül magas. De hogy a szívem miért kezd el ilyen hevesen kalapálni, az rejtély.

Követem. Én akarom felvenni a rendelését, még akkor is, ha nem az én asztalomnál foglal helyet. Ben mellé ül, ami meglep. Ismerik egymást? Nyilván, mert egyből elkezdenek beszélgetni. Odamegyek.

– Szia! Mit hozhatok?

Ahogy rám néz, egy pillanatra megdermedek. Mi van velem?

– Maribel, ő itt Olivier. Velem fog dolgozni a boltban.

Hallom, hogy Ben beszél, de a szavak alig jutnak el a tudatomig. És képtelen vagyok elszakítani róla a tekintetemet.

Feláll, és felém nyújtja a kezét. Megrázom. Felforrósodik a bőröm, ahol megérint.

– Olivier vagyok. Örülök, hogy megismertelek.

– Maribel.

Mintha nem akarna elengedni, a keleténél tovább fogja a kezem.

– Szép neved van.

– A nagymamám után kaptam. Anyukám szülei Portugáliából származnak – felelem, mintha betanultam volna. Megszoktam már, hogy mindenki a nevem eredetéről kérdez elsőként.

– Én kérnék még egy kávét. Te mit iszol, Oli?

Ahogy meghallja a saját nevét, elengedi a kezem, és visszaül az asztalhoz. Üresnek érződik a tenyerem az övé nélkül.

– Én is egy kávét szeretnék.

Bólintok, aztán sikerül elfordulnom. A vigyor ottmarad az arcomon. Még az sem szegi kedvem, hogy visszaérve az elülső étteremrészhez meglátom a tizenhármass asztalnál levőket idegesen integetni. Hoppá, elfelejtettem a rendelésüket!

Gyorsan kiviszem az italaikat, elnézést kérek, de nem reagálnak túl kedvesen. Megrendelik az ételeket is. Természetesen semmi kérem, vagy szeretnék nem hangzik el a szájukból, csak utasítgatások. Amikor felterítem az evőeszközöket, egy kicsit sem segítenek, alig érem el az asztal másik végében ülőket, de ez látszólag nem érdekeli őket. Legszívesebben otthagynám az összes villát az asztal közepén; vegyék el maguk. Azt már most eldöntöm, hogy nem fogom tőlük megkérdezni, ízlenek-e az ételek.

Mire végzek, kész a két kávé is Bennek és Olivier-nek. Még mindig kicsit ingerült vagyok, amikor odaérek hozzájuk. Azonnal abba-hagyják a beszédet, amint meglátnak.

– Sosem fogom megérteni, miért kell egyből bunkóznia, ha két percet várni kell a pincérre. Hová sietnek az emberek? Egyáltalán minek ülnek be egy étterembe, ha nincs idejük?

Olivier összeráncolja a homlokát, ahogy hallgatja a kiakadásom.

– Mert itt kiélhetik a hatalomvágyukat. Valószínűleg el vannak nyomva a magánéletükben, a munkahelyükön, és ilyenkor kompenzálnak – mondja lazán, majd elmosolyodik. Van a tekintetében valami, ami megnyugtat. Talán az apró nevetőránccok a szeme körül. Barátságosabbá teszik az arcát. Hány éves lehet? Nálam tuti, hogy idősebb.

– Ma este lemegyünk a városba, van kedved velünk jönni?

Ahogy meghallom a hangját, Ben felé fordulok. Már szinte el is felejtettem, hogy ő is itt van.

Még csak egy hete vagyok itt, de már kétszer elhívott kajálni. Eddig mindig nemet mondtam. Most viszont, ahogy megint Olivier-re nézek, látom rajta, hogy ő is várja a válaszom.

– Oké. Megkérdezem Lucyt is.

Fogalmam sincs, miért akarom a szobatársamat is elhívni, de már mindegy. Kicsúszott. Pedig nem akarom, hogy Olivier megismerje. Ami hülyeség. És nyilván elkerülhetetlen, tekintve, hogy mindannyian itt dolgozunk a hágó tetején, és itt alszunk a hotel személyzeti szintjén. Mégis összeszorul a gyomrom, ha arra gondolok, hogy Olivier-nek megtetszik Lucy. De hogyan is ne tetszene meg, amikor magasabb nálam, nagyobb a melle és hosszabb a haja. Én még a százhatvan centit is csak alulról súrolom. A hajam semmi extra, átlagos barna, és sose tudom normálisan beszárítani. A mellemről meg ne is beszéljünk. Még ha kitömném se lenne akkora, mint másnak tizenöt évesen. Én pedig mindjárt huszonegy leszek.

– Nyolc körül indulnánk.

Bár Ben beszél, én csak Olivier-re tudok figyelni. Mi van velem?

Fél nyolc múlt, már megfürödtem, hajam mostam. Most már csak azt kellene kitalálni, hogy mit vegyek fel. Bár nem tudom, konkrétan hova megyünk, szeretnék csinos lenni. Lucy természetesen szívesen eljön velünk. Ő már fel is öltözött. Virágos, dekoltált blúzt vett fel, bőrhatású, alakjára simuló nadrággal és magas sarkú szandállal. Ahogy végignézek rajta, rá kell jönnöm, hogy nekem semmi ehhez hasonló ruhám nincs itt. Bár ilyenek az otthoni ruhatáramban se

nagyon vannak. Felhúzok egy sima, kék farmert. Én vagyok az a lány, aki semmi extra.

– Nincs egy normális felsőm se.

– Kölcsönadjak egyet?

Mielőtt válaszolhatnék, Lucy elkezd kutatni a szekrényében. Kihúz egy csíkos inget. Nem a stílusom, de azért felpróbálok. Nem érzem benne jól magam. Nincs semmim, ami elől kitöltse.

– Nem áll jól. Lóg rajtam, mint egy zsák.

– Akkor próbáld fel ezt.

Lucy újabb ruhadarabot húz elő. Ezúttal egy élénkrózsaszín topot. Ezt fel sem veszem, mert nincs normális melltartóm hozzá.

Közben előveszek a saját szekrényemből egy halványzöld pólót. Szűkebb fazonú és pont jól vág el, mert csak a derekamig ér. Ez jó lesz. Nem fogok kiöltözni. Az ékszereimmel dobom fel a szettet, ahogy mindig. Felhúzok néhány gyűrűt, egy nagy, lógós fülbevalót és két karkötőt. A fehér sportcipőmet veszem még fel, amin Mickey egér-fejek vannak. Ez vagyok én, nem a rózsaszín top meg a kivágott blúz.

Amikor lemegyünk a földszintre, a fiúk már várnak ránk. Olivier fekete pólót, farmert és barna fűzős cipőt vett fel. Rám mosolyog, amikor meglát. De túl gyorsan fordul el tőlem, mert Ben bemutatja Lucynak. Figyelem Olivier arcát, ahogy a szobatársamra néz, de nyoma sincs rajta annak a mosolynak, amit nekem mutatott.

Egy bárban ülünk, mindannyian vodkázunk, kivéve Olivier-t, aki vezet. Így neki marad a kóla. Ben, ahogy leültem, azonnal rávetette magát a mellettem levő székre, Lucy velem szemben, Olivier pedig mellette, tőlem a legtávolabb ül. Szeretnék helyet cserélni

Lucyval, de fogalmam sincs, hogyan vegyem rá, anélkül, hogy elmondjam, én akarok Olivier mellett ülni. Valószínűleg ez már így marad.

Ben felemeli a poharát, mire mindannyian hozzáérintjük a sajátunkat. Lopva nézek Olivier-re, aki nem ilyen visszafogott. Folyamatosan engem bámul, amitől a szívem már megint úgy elkezd dübörögni, hogy szerintem valamennyien hallják az asztalnál. Az üvöltő zene ellenére.

– Dolgozol holnap? – Ben egészen közel hajol hozzám, a fülembe beszél.

– Igen.

– Kár. Én szabad leszek, el akartalak hívni túrázni.

Még szerencse, hogy így nem kell kifogásokat keresnem.

– Majd legközelebb. – Fogalmam sincs, miért mondom ezt. Legközelebb is ugyanúgy nemet fogok mondani.

– Megbeszéltük.

Ben rám vigyorog, amitől ösztönösen én is elmosolyodom. Aztán felnézek, egyenesen Olivier barna szemébe. Azonnal feláll, közelebb jön, és mond valamit Bennek.

– Hozunk még egy kört. Vodka jó lesz mindenkinek?

– Igen – szól Lucy, mire én is bólintok.

Itt az alkalmam gyorsan helyet cserélni Lucyval. De mit mondjak, miért?

– Ben nagyon nyomul, nem cserélünk helyet? – Megtaláltam a tökéletes indokot. Na, nem mintha Ben nem ülhetne ugyanúgy mellém, ha visszajött, de egy próbát megér.

– Ne már, olyan jól elvagyok Olivier-vel.

Ez a mondat jobban fáj, mint szeretném. Miről beszélgethetnek?

Még mielőtt túlagyalnám a dolgot, a fiúk visszajönnek. Elöl Olivier, aki azonnal leül mellém. Nálam valószínűleg már csak Ben

lepődik meg jobban, mert ha ezt tudta volna előre, tuti, jobban siet.
A szívem visongva ugrál odabent.

Elveszem a felém nyújtott vodkát.

– Köszí!

Olivier közelebb húzza hozzám a székét, karját a székem hátamlájára rakja. Nem ér hozzám, mégis olyan érzés, mintha ölelne.

– Mióta dolgozol a hágón? – Lehelete a fülem alatt a nyakamat csiklandozza. Nehéz értelmesen válaszolni úgy, hogy ilyen közel van. Érzem a rágójának mentolos illatát.

– Még csak egy hete. Kevés vizsgám volt, azokat mind letudtam májusban.

– Mit tanulsz?

– Idegenforgalmat. És te?

– Nekem is csak alkalmi munka a kisbolt odafent. Amíg nem találok állást egy újságnál.

– Újságírónak tanulsz?

– Tanultam.

– Hány éves vagy? – Most végre van alkalmam megkérdezni tőle.

– Huszonhét. Meglepődtél?

Igen, de nem gondoltam volna, hogy az arckifejezésem azonnal elárul.

– Nem nézel ki annyinak.

– Ja, pedig direkt nem borotválkozom.

Önkéntelenül is a borostájára téved a tekintetem. Körülbelül háromnaposnak néz ki, szóval, ha nem is borotválja le teljesen, akkor is szépen ápolja. Szívesen megérinteném, hogy tudjam, szúr-e. Hú, lehet nem kellett volna két vodkát egymás után meginni, kezdek hülyeségeken gondolkodni.

– Van barátod, Maribel? – Úgy mondja ki a nevem, mintha senkinél nem lenne nagyobb biztonságban, mint nála.

Meglep, hogy ilyen nyíltan rákérdez.

– Nincsen. – Rámosolygok, és szeretnék visszakérdezni, de még mielőtt ezt megtehetném, Ben elkezd jó hangosan beszélni.

– Az asztal ezen része unatkozik. Játsszunk valamit!

A következő órában kártyázunk, ami bár vicces, korántsem köt le annyira, mint a beszélgetés Olivier-vel. Időnként – amennyire csak tudok, feltűnésmentesen – felé fordulok, amire ő azonnal mosollyal reagál.

Ha tetszett, még többet találsz itt:

<https://webshop.fairbookskiado.hu/termek/romantikus>

